

staaelig smittende Humor, og den humoristiske Bestanddel tiltrak mig al Tid mere end den tragiske. Min Moder var al Tid tragisk, strængt tragisk, uden Taarer. Som Barn hørte jeg hende undertiden sige, at hun havde grædt, da hun var ung. Jeg troede hende ikke, det forekom mig lige saa umuligt som Underne i Bibelhistorien, som jeg heller ikke troede paa. Mine Forældres indbyrdes Fjendskab gjorde min Stilling til dem begge skjæv; jeg vilde staa mig godt med dem begge — og jeg var tvungen til at lyve for dem begge. Denne Barndomserfaring har, siden jeg blev voksen, fremkaldt min Sandhedskjærlighed. I det hele have de ejendommelige Forhold, under hvilke jeg voxede op, senere efterladt dybe Spor i mit Liv

Jeg var nødt til at være som et gammelt Menneske, mens jeg var Barn; derfor er der blevet noget af Barnenaturen tilbage dybt inde i mig. Jeg kan være konventionel i min Maade at være paa, men jeg bliver det aldrig i mine Følelser og min Tankegang“.

Allerede langt tidligere har Ernst Ahlgren (i En Realist) skildret dette sin Barndoms Dobbeltliv, og i nogle Skizzer i den efter hendes Død udkomne Samling (*Från Malmö, I mörkret, Tre*) faar man ogsaa et Indblik i denne tillukkede Barnesjæls Lidenskaber og Lidelser. Til disse sidste hørte de uophørlige Hindringer, som rejste sig imod hendes Ønsker i Form af Paa-mindelser om, at hun var en Pige. Forskjellen i Opfattelsen af en Piges og en Drengs Rettigheder og Muligheder pinte Barnet, endnu medens hun løb om og legede, at hun var „Fa'ers Dreng“; Modsætningen mellem Mandens og Kvindens Rets- og Pligtomraader blev ogsaa skæbnesvanger for hendes senere Liv. Hendes sidste Bekjendelse *Ur mörkret* *) er det samlede Udtryk for al den Lidelse, hun har gennemgaaet, blot fordi hun var Kvinde, det vil sige „en Paria, som aldrig kan hæve sig op over sin Kaste“.

Selve det Sted, hvor Ernst Ahlgren henlevede sin Barndom, en gammel Gaard i den grimme flade Ystadegn, var heller ikke af de Steder, hvor Naturindtryk virke befriende. Skjønheds-sansen fandt ingen Næring i en Naturskønhed af den Art, som lokker til Drømme og vækker lyriske Stemninger. Natursansen bliver hos Sletteboere i Reglen malerisk, ikke poetisk. De

*) overs. paa Dansk i Tilskueren 1888.